

"মৰমৰ সন্তানসকল - পিতাই যি পঢ়া পঢ়ায় ইয়াৰ পৰা বহুত আয় হয়, সেয়েহে পঢ়া ভালকৈ পঢ়ি থাকা, সংযোগ যাতে কেতিয়াও বিচ্ছিন্ন নহয়"

প্ৰশ্ন: যিসকল বিনাশৰ সময়ত বিপৰীত বুদ্ধিৰ হয়, তোমালোকৰ কোনটো কথাত তেওঁলোকৰ হাঁহি উঠে?

উত্তৰ: তোমালোকে যেতিয়া কোৱা যে এতিয়া বিনাশৰ সময় সমীপত, তেতিয়া তেওঁলোকৰ হাঁহি উঠে। তোমালোকে জানা যে পিতাতো ইয়াত বহি নাথাকিব, পিতাৰ কৰ্তব্য হৈছে পাৱন কৰি তোলা। যেতিয়া পাৱন হৈ যাবা তেতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হ'ব, নতুন সৃষ্টিৰ পাতনি হ'ব। এই যুদ্ধ হৈছেই বিনাশৰ কাৰণে। তোমালোক দেৱতা হোৱা গতিকে এই কলিয়ুগী ছিঃ-ছিঃ সৃষ্টিলৈ আহিব নোৱাৰা।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়। সন্তানসকলে বুজি পায় যে আমি বহুত বুদ্ধিহীন হৈ গৈছিলোঁ। মায়া ৰাৱণে বুদ্ধিহীন কৰি দিছিল। এইটোও সন্তানসকলে বুজি পায় যে পিতা নিশ্চয় আহিবই লাগিব, যিহেতু নতুন সৃষ্টি স্থাপনা হ'ব। ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰও আছে - ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা, বিষ্ণুৰ দ্বাৰা পালনা, শংকৰৰ দ্বাৰা বিনাশ কিয়নো কৰণকৰাৱনহাৰতো পিতাই হয়। এজনেই আছে যিয়ে কৰে আৰু কৰায়। প্ৰথমে কাৰ নাম আহিব? যিজনে কৰে তাৰ পাছত যাৰ দ্বাৰা কৰায়। কৰণকৰাৱনহাৰ বুলি নকয় জানো। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰায়। এইটোও সন্তানসকলে জানে আমাৰ যিখন নতুন সৃষ্টি আছে, যিখন আমি স্থাপনা কৰি আছোঁ, সেইখনৰ নামেই হৈছে দেৱী-দেৱতাসকলৰ সৃষ্টি। সত্যযুগতে দেৱী-দেৱতা থাকে। আন কাকোৱে দেৱী-দেৱতা বুলি কোৱা নহয়। তাত মনুষ্য নাথাকে। এটাই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম থাকে, অন্য কোনো ধৰ্ম নাথাকে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ স্মৃতিলৈ আহিছে যে যথাযথ আমি দেৱী-দেৱতা আছিলোঁ, তাৰ চিহ্নও আছে। ইছলাম, বৌদ্ধি, খ্ৰীষ্টিয়ান আদি সকলোৰে নিজৰ-নিজৰ চিহ্ন আছে। আমাৰ যেতিয়া ৰাজ্য আছিল তেতিয়া আন কোনো নাছিল। এতিয়া আকৌ সকলো ধৰ্ম আছে, আমাৰ দেৱতা ধৰ্ম নাই। গীতাত বহুত ভাল-ভাল শব্দ আছে কিন্তু কোনেও বুজিব নোৱাৰে। পিতাই কয় বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি আৰু বিনাশ কালত প্ৰীত বুদ্ধি। বিনাশতো এই সময়তে হ'ব। পিতা আহেও সংগমযুগত, যেতিয়া পৰিৱৰ্তনৰ সময় হয়। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক তাৰ পৰিৱৰ্তে সকলো নতুন দি দিয়ে। তেওঁ সোণাৰীও হয়, ধোবাও হয়, ডাঙৰ বেপাৰীও হয়। কোনোবা বিৰলাইহে (তেনেই কম সংখ্যকে) পিতাৰ সৈতে বেপাৰ কৰে। এই বেপাৰত বহুত লাভ আছে। পঢ়াত বহুত লাভ হয়। মহিমাও কৰা হয় যে পঢ়াতেই উপাৰ্জন, সেয়াও জন্ম-জন্মান্তৰৰ কাৰণে উপাৰ্জন। সেয়েহে এনেকুৱা পঢ়া বহুত ভালকৈ পঢ়িব নালাগে জানো আৰু বহুত সহজকৈ পঢ়ায়। মাত্ৰ এসপ্তাহ বুজি তাৰ পাছত য'লৈকে নোযোৱা, তোমালোকৰ ওচৰত পাঠ আহি থাকিব অৰ্থাৎ মুৰুলি পাই থাকিব। তেতিয়া কেতিয়াও সংযোগ বিচ্ছিন্ন নহ'ব। এয়া হৈছে আত্মাসকলৰ পৰমাত্মাৰ লগত সংযোগ। গীতাতো এইটো কথা আছে বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধিৰ হ'লে বিনাশ, প্ৰীত বুদ্ধিৰ হ'লে বিজয়। তোমালোকে জানা এই সময়ত মনুষ্যই ইজনে-সিজনক কাটি-মাৰি থাকে। তেওঁলোকৰ দৰে ক্ৰোধ বা বিকাৰ আন কাৰো নাই। এইটোও গায়ন আছে যে দ্ৰৌপদীয়ে মিনতি কৰিলে। বাবাই বুজাইছে তোমালোক সকলো হৈছা দ্ৰৌপদী। ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ মহাবাক্য), পিতাই কয় - সন্তানসকল, এতিয়া বিকাৰত নাযাব। মই তোমালোকক স্বৰ্গলৈ লৈ যাম, তোমালোকে কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। এতিয়া বিনাশৰ সময় নহয় জানো, কাৰো কথা নুশুনো, কাজিয়া কৰিয়ে থাকে। তেওঁলোকক কিমান বুজোৱা হয় শান্তিৰে থাকা, কিন্তু শান্ত হৈ নাথাকে। নিজৰ সন্তান আদিক এৰি যুদ্ধ ক্ষেত্ৰলৈ যায়। কিমান মানুহৰ মৃত্যু হৈয়ে থাকে। মনুষ্যৰ কোনো ভেলু (মূল্য) নাই। যদি ভেলু আছে, মহিমা আছে সেয়া এই দেৱী-দেৱতাসকলৰ। এতিয়া তোমালোকে এনেকুৱা হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। তোমালোকৰ মহিমা বাস্তৱত এই দেৱতাসকলতকৈও বেছি। তোমালোকক এতিয়া পিতাই পঢ়াই আছে। এয়া কিমান উচ্চ পঢ়া। পঢ়োতাসকল বহুত জন্মৰ অন্তত এতিয়া একেবাৰে তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। মইতো সৰ্বদা সতোপ্ৰধানেই হওঁ।

পিতাই কয় - মই তোমালোক সন্তানসকলৰ একান্ত বাধ্য সেৱক হৈ আছিছোঁ। বিচাৰ কৰাচোন আমি কিমান ছিঃ-ছিঃ হৈ গ'লো। পিতাইহে আমাক ৰাহ-ৰাহ (সুন্দৰ) কৰি তোলে। ভগৱানে বহি মনুষ্যক পঢ়াই কিমান উচ্চ কৰি তোলে। পিতাই নিজে কয় - মই বহুত জন্মৰ অন্তত তোমালোক সকলোকে তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান কৰি তুলিবলৈ আছিছোঁ। এতিয়া তোমালোকক পঢ়াই আছোঁ। পিতাই কয় - মই তোমালোকক স্বৰ্গবাসী কৰি তুলিছিলোঁ আকৌ তোমালোক নৰকবাসী কেনেকৈ হ'লা, কোনে নৰকবাসী কৰি তুলিলে? গায়নো আছে বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধিৰ হ'লে বিনাশ হয়। প্ৰীত বুদ্ধিৰ

হ'লে বিজয় হয়। সেয়েহে যিমাণে প্ৰীত বুদ্ধিৰ হ'বা অৰ্থাৎ বহুত স্মৰণ কৰিবা, সিমাণে তোমালোকৰে লাভ। এইখন যুদ্ধক্ষেত্ৰ নহয় জানো। কোনেও এইটো নাজানে যে গীতাত কেনেকুৱা যুদ্ধৰ কথা কোৱা হৈছে। তেওঁলোকেতো আকৌ কোঁৱৰ আৰু পাণ্ডৱৰ যুদ্ধ দেখুৱাই দিছে। কোঁৱৰ সম্প্ৰদায়, পাণ্ডৱ সম্প্ৰদায়ো আছে কিন্তু যুদ্ধতো একো নাই। পাণ্ডৱ তেওঁলোকক কোৱা হয় যিয়ে পিতাক চিনি পায়। পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীত বুদ্ধি আছে। কোঁৱৰ তেওঁলোকক কোৱা হয় যিসকল পিতাৰ প্ৰতি বিপৰীত বুদ্ধিৰ। বহুত ভাল-ভাল বুজিবলগীয়া শব্দ আছে।

এতিয়া হৈছে সংগমযুগ। তোমালোক সন্তানসকলে জানা নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা হৈ আছে। বুদ্ধিৰে বুজিব লাগে। এতিয়া সৃষ্টিখন কিমান বিশাল। সত্যযুগত কিমান কমসংখ্যক মনুষ্য থাকিব। তেনেই সৰু বৃক্ষ নহ'ব জানো। সেই বৃক্ষই আকৌ ডাঙৰ হৈ যায়। মনুষ্য সৃষ্টিৰূপী এই উল্টা বৃক্ষ কেনেকুৱা হয়, এয়াও কোনেও নুবুজে। ইয়াক কল্পবৃক্ষ বুলি কোৱা হয়। বৃক্ষৰ জ্ঞানো থাকিব লাগে নহয় জানো? অন্য বৃক্ষৰ জ্ঞানতো বহুত সহজ, তৎক্ষণাৎ শুনাই দিব। এই বৃক্ষৰ জ্ঞানো বহুত সহজ কিন্তু এয়া হৈছে হিউমেন (মানৱ) বৃক্ষ। মনুষ্যই নিজৰ বৃক্ষৰ কথা গমেই নাপায়। এনেকৈ কয়ো যে ভগৱান হৈছে স্ৰষ্টা, তেন্তে নিশ্চয় তেওঁচৈতন্য হ'ব। পিতা হৈছে সত্য, চৈতন্য, জ্ঞানৰ সাগৰ। তেওঁৰ কি জ্ঞান আছে, এইটোও কোনেও নাজানে। পিতাই হৈছে বীজৰূপ, চৈতন্য। তেওঁৰ পৰাই গোটেই ৰচনা হয়। সেয়েহে পিতাই বহি বুজায়, মনুষ্যই নিজৰ বৃক্ষৰ কথা গমেই নাপায়, বাকী বৃক্ষবোৰৰ বিষয়তো ভালকৈ জানে। বৃক্ষৰ বীজ যদি চৈতন্য হ'লহেঁতেন তেন্তে সকলো শুনালেহেঁতেন কিন্তু সেই বৃক্ষতো হৈছে জড়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলেহে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ ৰহস্যক জানা। তেওঁ সত্য হয়, চৈতন্য হয়, জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। চৈতন্যৰ লগততো বাৰ্তালাপ কৰিব পাৰা নহয় জানো। মনুষ্যৰ শৰীৰ সকলোতকৈ উচ্চ অমূল্য বুলি গায়ন আছে। ইয়াৰ মূল্য কথাৰে প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰি। পিতা আহি আত্মাসকলক বুজায়।

তোমালোক ৰূপো (জ্ঞানী) হোৱা, বসন্তও (যোগী) হোৱা। পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। তেওঁৰ পৰা তোমালোকে ৰত্ন পোৱা। এয়া হৈছে জ্ঞান ৰত্ন, যি ৰত্নৰ দ্বাৰা সেই ৰত্নও তোমালোকে বহুত পাই যোৱা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ওচৰত চোৱা কিমান ৰত্ন আছে। হীৰা-মুকুতাৰ মহলত থাকে। নামেই হৈছে স্বৰ্গ, য'ৰ তোমালোক মালিক হ'বগৈ। কোনোবা দুখীয়াই হঠাতে ডাঙৰ লটাৰি পালে তেতিয়া পাগল হৈ নাযায় জানো। পিতায়ে কয় - তোমালোকে বিশ্বৰ বাদশ্বাহী পোৱা সেইবাবে মায়াই কিমান বিৰুদ্ধাচৰণ কৰে। তোমালোকে আগলৈ গম পাবা যে মায়াই কিমান ভাল-ভাল সন্তানক গিলি পেলায়। একেবাৰে থাই দিয়ে। তোমালোকে সাপ দেখিছানে - ভেকুলীক কেনেকৈ ধৰে, যেনেকৈ গজক (হাতীক) গ্ৰাহে (ঘঁৰিয়ালে) খায়। সাপে ভেকুলীক একেবাৰে গিলি পেলায়। মায়াও তেনেকুৱাই, সন্তানসকলক এনেকৈ জীৱন্তে ধৰি একেবাৰে শেষ কৰি দিয়ে যে আৰু কেতিয়াও পিতাৰ নামো নলয়। যোগবলৰ শক্তি তোমালোকৰ বহুত কম। সকলো যোগবলৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। যেনেকৈ সাপে ভেকুলীক গিলি পেলায়, তোমালোক সন্তানসকলেও গোটেই বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) লৈ লোৱা। গোটেই বিশ্বৰ বাদশ্বাহী তোমালোকে চেকেওত লৈ লোৱা। পিতাই কিমান সহজ যুক্তি দিয়ে। একো অস্ত্ৰ আদি নাই। পিতাই জ্ঞান-যোগৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ দিয়ে। তেওঁলোকে আকৌ স্থূল অস্ত্ৰ আদি দি দিছে।

তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া কোৱা - আমি কিহ'ৰ পৰা কি হৈ গৈছিলোঁ! যি বুলিয়ে নোকোৱা, আমি নিশ্চয় তেনেকুৱা আছিলোঁ। যদিও মনুষ্যই আছিলোঁ কিন্তু গুণ আৰু অৱগুণো নাথাকে জানো। দেৱতাসকলৰ দৈৱীগুণ আছে সেইকাৰণে তেওঁলোকৰ মহিমা গায় - আপুনি সৰ্বগুণ সম্পন্ন.... মই নিগুণী কোনো গুণ নাই। এই সময়ত গোটেই সৃষ্টিখনেই নিগুণী অৰ্থাৎ এটাও দৈৱীগুণ নাই। পিতা যিজন গুণ শিকাওঁতা, তেওঁকেই চিনি নাপায় সেয়েহে কোৱা হয় বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি। এতিয়া সংগমযুগত বিনাশতো হ'বই। যেতিয়া পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হয় আৰু নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপন হয়। ইয়াকে কোৱা হয় বিনাশ কাল। এয়া হৈছে অন্তিম বিনাশ আকৌ আধাকল্প কোনো যুদ্ধ আদি নহয়। মনুষ্যই একোৱে গম নাপায়। যিহেতু বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধিৰ হয় তেন্তে নিশ্চয় পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হ'ব নহয় জানো। এই পুৰণি সৃষ্টিত কিমান আপদ আছে। মৰিয়ে থাকে। পিতাই এই সময়ৰ পৰিস্থিতিৰ বিষয়ে শুনায়। পাৰ্থক্যতো বহুত আছে নহয় জানো। আজি ভাৰতৰ এই অৱস্থা, কাইলৈ ভাৰত কি হ'বগৈ? আজি ইয়াত আছা, কাইলৈ তোমালোক ক'ত থাকিবগৈ? তোমালোকে জানা প্ৰথমে নতুন সৃষ্টি কিমান সৰু আছিল। তাততো মহলবোৰত কিমান হীৰা-মুকুতা আদি থাকে। ভক্তি মাৰ্গতো তোমালোকৰ মন্দিৰবোৰো কোনো কম আছিল জানো। মাত্ৰ এটা সোমনাথ মন্দিৰতো নাছিল। এজনে যদি এটা নিৰ্মাণ কৰিছিল তেওঁক দেখি আৰু নিৰ্মাণ কৰিব। এটা সোমনাথ মন্দিৰৰ পৰাই কিমান লুটি নিলে। আকৌ নিজৰো স্মাৰক বনাই ৰাখিছে। সেয়েহে বেৰত পাথৰ আদি লগায়। এই পাথৰবোৰৰ কি মূল্য হ'ব? অতি সূক্ষ্ম হীৰাৰো কিমান দাম। বাবা সোণাৰী আছিল, এক ৰতী (11 ৰতী=1 গ্ৰাম) হীৰাৰ দাম 90 টকা আছিল। এতিয়া তাৰ মূল্য হাজাৰ টকা হ'ব। পাবলৈয়ে নাই। বহুত মূল্য বাঢ়ি গ'ল। এই সময়ত বিদেশত বহুত ধন আছে, কিন্তু সত্যযুগৰ তুলনাত সেয়া একোৱে নহয়।

এতিয়া পিতাই কয় - বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি। তোমালোকে কোৱা বিনাশ সমাগত তেতিয়া মনুষ্যই হাঁহে। পিতাই কয় - মই কিমান সময় বহি থাকিম, মোৰ জানো ইয়াত বহি আনন্দ লাগে? মইতো সুখীও নহওঁ আৰু দুখীও নহওঁ। মোৰ কৰ্তব্য হৈছে পাৱন কৰি তোলা। তোমালোক এনেকুৱা আছিল, এতিয়া এনেকুৱা হৈ গ'ল, পুনৰ তোমালোকক এনেকুৱা উচ্চ কৰি তোলা। তোমালোকে জানা যে আমি পুনৰ তেনেকুৱা হ'মগৈ। এতিয়া তোমালোকে এইটো বুজিছা, আমি এই দৈৱী বংশৰ সদস্য আছিলো। ৰাজ্য আছিল। পুনৰ এনেকৈ নিজৰ ৰাজ্য হেৰুৱালোঁ। আকৌ অন্যান্যসকল আহিবলৈ ল'লে। এতিয়া এই চক্ৰ পুৰা হৈছে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা যে লাথ-লাথ বছৰৰ কথাই নাই। এই যুদ্ধ হৈছেই বিনাশৰ বাবে, সেইফালেতো (বিদেশত) বহুত আৰামেৰে মৰিব। কোনো কষ্ট নহ'ব। চিকিৎসালয় আদিয়েই নাথাকিব। কোনে বহি সেৱা কৰিব আৰু কান্দিব। তাততো এই নিয়মেই নাই। তেওঁলোকৰ মৃত্যু সহজে হয়। ইয়াততো দুখী হৈ মৰে কিয়নো তোমালোকে বহুত সুখ দেখিছা গতিকে দুখো তোমালোকেই দেখিবা। তেজৰ নৈ ইয়াতে বৈ যাব। তেওঁলোকে ভাবে এই যুদ্ধ আকৌ শান্ত হৈ যাব কিন্তু শান্ততো নহয়ই। মিৰুৱা মৌত মলুকা চিকাৰ (চিকাৰৰ মৃত্যু, চিকাৰৰ বাবে দুখ কিন্তু চিকাৰীৰ বাবে সুখ)। তোমালোক দেৱতা হ'বগৈ, পুনৰ কলিযুগী ছিঃ-ছিঃ সৃষ্টিলৈ তোমালোক আহিব নোৱাৰা। গীতাতো আছে - ভগৱানুবাচ, বিনাশো চোৱা, স্থাপনাও চোৱা। সাক্ষাৎকাৰ হোৱা নাছিল জানো! এই সাক্ষাৎকাৰ সকলো অন্তিম সময়ত হ'ব - অমুকা এয়া হ'ব... তেতিয়া সেই সময়ত কান্দিব, বহুত অনুতপ্ত হ'ব, শাস্তি খাব, ভাগ্যক ধিয়াব। কিন্তু কি কৰিব পাৰিব? এয়াতো 21 জন্মৰ লটাৰি। স্মৃতিলৈ আহে নহয় জানো। সাক্ষাৎকাৰ অবিহনে কোনেও শাস্তি পাব নোৱাৰে। ট্ৰিবিউনেল (বিচাৰ সভা) নবহিব জানো। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) স্বয়ং জ্ঞান ৰত্ন ধাৰণ কৰি ৰূপ-বসন্ত (জ্ঞানী-যোগী) হ'ব লাগে। জ্ঞান ৰত্নৰে বিশ্বৰ বাদশ্বাহীৰ লটাৰি ল'ব লাগে।

(2) এই বিনাশ কালত পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীত (মৰম) ৰাখি এজনৰে স্মৃতিত থাকিব লাগে। এনেকুৱা কোনো কৰ্ম কৰিব নালাগে যাৰ বাবে অন্তিম সময়ত পশ্চাতাপ কৰিবলগীয়া হ'ব বা ভাগ্যক ধিয়াই কান্দিব লাগিব।

বৰদান: এলাহ বা মনোযোগৰ অভিমান এৰি পিতাৰ সহায়ৰ পাত্ৰ হওঁতা সহজ পুৰুষাৰ্থী হোৱা
কিছুমান সন্তানে সাহস ৰখাৰ সলনি এলাহৰ কাৰণে অভিমানত আহি যায় যে মইতো সদায় পাত্ৰ হয়েই।
পিতাই মোক সহায় নকৰিলে কাক কৰিব! এই অভিমানৰ কাৰণে সাহসৰ বিধিক পাহৰি যায়। কাৰোবাৰ
আকৌ নিজৰ ওপৰত মনোযোগ দিয়াৰো অভিমান থাকে যিয়ে সহায়ৰ পৰা বঞ্চিত কৰি দিয়ে। এনেকৈ
ভাবে যে মইতো বহুত যোগ লগালো, জ্ঞানী-যোগী আত্মা হৈ গ'লো, সেৱাৰ ৰাজধানী তৈয়াৰ হৈ গ'ল..
এনে ধাৰণাৰ অভিমান এৰি সাহসৰ আধাৰত সহায়ৰ পাত্ৰ হোৱা তেতিয়া সহজ পুৰুষাৰ্থী হৈ যাব।

স্লোগান: যি ব্যৰ্থ আৰু বিয়োগাত্মক সংকল্প চলে সেয়া পৰিৱৰ্তন কৰি বিশ্ব কল্যাণৰ কাৰ্যত লগোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!